

že je ochotna mu toto vysvědčení vydati, ani ho nevyzvala, aby si vysvědčení u ní vyzvedl, jak nebylo sporno mezi stranami. Zaměstnanec musí podle § 1295 obč. zák. ovšem dokázat škodu. Žalobce tvrdil, že byl firmou Jan N. přijat jako správce provozu a dílovedoucí od 1. května 1935 pod podmínkou, že jí před tímto dnem odevzdá potvrzení žalované firmy o své služební činnosti, a že této podmínce nemohl vyhověti, pokud se týče byl později odmítnut firmou Jan N. proto, že žalovaná firma mu včas nevydala řádné potvrzení o zaměstnání podle § 44 zákona čís. 154/34 Sb. z. a n. Tento přednes, kdyby byl prokázán, stačil by k opodstatnění žaloby o náhradu škody, a to najmě, hledí-li se k tomu, že při dnešních nepříznivých poměrech na pracovním trhu žalobci zřejmě nebylo možno, byl-li odmítnut firmou N., v krátké době najíti jiné zaměstnání.

Čís. 15182.

Kdo zaplatil státu poplatkový dluh vyměřený z právního jednání, kterého se sám zúčastnil, ačkoliv platební rozkaz (správní akt) směřoval formálně proti jiné osobě, nemůže se domáhati vrácení zaplaceného poplatku pořadem práva.

(Rozh. ze dne 8. května 1936, R I 542/36.)

Platebním rozkazem Úřadu pro vyměřování poplatků v P. ze dne 31. prosince 1928 byl vyměřen z dohody určitých výroben poplatek v zažalované výši. Platební rozkaz byl adresován příslušnému spolku oněch výroben, ale nebyl mu doručen, nýbrž byl přijat v místnostech jiného spolku. Proti tomuto platebnímu rozkazu podal stížnost žalující Společný výbor jakožto plnomocník firem, které dohodu uzavřely. Stížnost byla rozhodnutím zemského finančního ředitelství v P. z věcných důvodů zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podaly výrobní uzavřevší dohodu, zastoupené Společným výborem, stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, která byla nálezem z února 1935 odmítnuta proto, že poplatek předepsaný platebním rozkazem Úřadu pro vyměřování poplatků byl předepsán jinému spolku a nikoliv stěžujícím si firmám, které byly zastoupeny Společným výborem. Poplatek byl 16. února 1929 zaplacen Společným výborem. Tvrdě, že poplatek ten zaplatil indebite, domáhá se Společný výbor (firmy v něm sdružené a uzavřevší dohodu, z níž byl poplatek vyměřen,) na žalovaném státu jeho vrácení. Prv ý s o u d vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d námitce nepřipustnosti pořadu práva nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

V otázce přípustnosti pořadu práva nesejde na tom, že žalující strana po právní stránce opírá žalobní nárok o předpis § 1431 obč. zák., tedy o předpis soukromého práva. K posouzení, zda jde o občanskou

věc ve smyslu § 1 j. n., dlužno v každém konkrétním případě přihlídnouti k tomu, jak se uplatněný nárok jeví podle tvrzených právních skutečností, z nichž se nárok dovozuje. V souzeném případě se žalující strana opírá výlučně jenom o nález nejvyššího správního soudu z února 1935, který jí upřel legitimaci ke stížnosti z toho formálního důvodu, že správní akt podle svého znění směřuje proti jiné právní osobě a nikoli proti stěžovatelům. Tím ovšem byla vyřízena pravoplatně jenom otázka legitimace ke stížnosti, ale nebyly řešeny otázky, zda poplatkový dluh, který žalující strana zaplatila, byl s věcného hlediska cizím dluhem, což by bylo prvním předpokladem nároku obdobného § 1431 obč. zák. Dlužno tu přihlídnouti k přednesu samé žalující strany, podle něhož šlo skutečně o poplatek z právního jednání, kterého se žalující strana zúčastnila, že platební příkaz, ačkoliv se formálně týkal útvaru, který prý neexistuje (což ani jí nemohlo ujíti), z věcných důvodů vzala v odpor, že pak poplatek dokonce sama zaplatila, z čehož přece dlužno usouditi, že sama uznávala právní souvislost mezi platebním příkazem a z něho prýstící platební povinností na straně jedné a sebou samou a nepřímo sama připouštěla, že v platebním příkazu je nedopatřením jenom nepřesné nebo formálně nesprávné označení poplatníka, který je k placení věcně povinen a proti němuž vlastně platební příkaz směřuje. Zkoumati právní dosah těchto otázek, jež by musely býti vzaty v úvahu, a jejich účinek na právní moc platebního rozkazu a jemu následujícího placení, není však povolán soud; v nich nejde o věc občanskoprávní.

Čís. 15183.

Advokát jako zástupce chudé strany může žádati na svém klientu doplacení své odměny jen při odnětí práva chudých podle § 68, odst. 2 c. ř. s., nikoliv také při vyslovení zániku práva chudých podle § 68, odst. 1 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. května 1936, Rv I 1173/34.)

Žalobce byl usnesením krajského soudu v P. ze dne 12. listopadu 1930 ustanoven, by bezplatně zastupoval nezletilé žalované ve sporech proti jisté pojišťovně, jež pro žalované skončil úspěšně; zažalované pohledávky byly pojišťovnou pro žalované žalobci odevzdány a jím složeny u okresního soudu v H. Usnesením vrchního soudu v P. ze dne 24. května 1933 bylo vysloveno, že p r o b u d o u c n o s t zaniká práva chudých žalované straně povolené a že se žalobce dalšího bezplatného zastupování žalované strany zprošťuje. Pokud pak se žalobce domáhal toho, aby zánik práva chudých byl vysloven i pro minulost, pro celý spor v první i v druhé stolici, byl jeho návrh zamítnut s poukazem, že nejde o případ § 69 c. ř. s. Žalobce má za to, že jsa ustanoven zástupcem chudých má nárok na zaplacení palmárního účtu. Zastupování takové jest jen prozatím bezplatné (§ 64, odst. 3 c. ř. s.) a nárok na toto za-